

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/126/2020
Identifikačné číslo spisu:	8615206469
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8615206469.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom v Bratislave, Štúrova 5, IČO: 31 318 916, proti žalovanej K. K. L., bývajúcej v C., N. C. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom so sídlom v Stropkove, Nám. SNP 538/1, o neúčinnosť právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7 C 256/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2019 sp. zn. 7 Co 66/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 7 C 256/2015- 129 z 19. novembra 2018 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala voči žalovanej neúčinnosti právneho úkonu - záložnej zmluvy uzavretej 13. novembra 2014, uzavretej medzi K. J. a N. J. ako záložcami a K. K. L. ako záložným veriteľom, na základe ktorej došlo k zriadeniu záložného práva na nehnuteľnostiach a to k rodinnému domu so súpisným č. 1, ležiaci na parcele č. XXX/X (právny vzťah k parcele, na ktorej leží stavba X je evidovaný na liste vlastníctva, ďalej len „LV“ č. XXX k. ú. R.), nachádzajúci sa v k. ú. R., zapísaný na LV č. XXX, ktorý je vedený Okresným úradom Svidník, katastrálnym odborom, vo vlastníctve povinnej N. J. a jej manžela K. J. v podiele 1/1, k parcelám registra „C“ č. XXX/X - zastávaná plocha a nádvorie o výmere 600 m², č. XXX/X - orná pôda o výmere 1400 m², nachádzajúcim sa v k. ú. R., zapísaným na LV č. XXX, ktorý je vedený Okresným úradom Svidník, katastrálnym odborom, vo vlastníctve povinnej N. J. v podiele 1/1, k parcelám registra „E“ č. XXX/XX - orná pôda o výmere 2464 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 730 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 340 m², č. XXX/X - orná pôda o výmere 61 m², nachádzajúcim sa v k. ú. R., zapísaným na LV č. XXX, ktorý je vedený Okresným úradom Svidník, katastrálny úradom, vo vlastníctve povinnej N. J. v podiele 1/5, k parcelám registra „E“ č. XXX/XX - orná pôda o výmere 10020 m², č. XXX/X - orná pôda vo výmere 8442 m², č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 5610 m², č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 5060 m², č. XXX/X - orná pôda vo výmere 19488 m², č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 5850 m², č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 1470 m²,

č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 5660 m², č. XXX/XXX - orná pôda vo výmere 5860 m², č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 5915 m², č. XXX/XXX - orná pôda vo výmere 4960 m², č. XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 1640 m², nachádzajúcim sa v k. ú. R., zapísaným na LV č. XXX, ktorý je vedený Okresným úradom Svidník, katastrálnym odborom, vo vlastníctve povinnej N. J. v podiele 1/15, ktorej vklad bol povolený pod č. G. XXX/XX. Vyslovil, že žalovaná nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení poukázal na zistený skutkový stav, citoval ustanovenia § 42a, § 42b § 116, § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 187, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a uviedol, že žalovaná ako záložný veriteľ a N. J. a jej manžel K. J. ako záložcovia uzatvorili 13. novembra 2014 záložnú zmluvu k nehnuteľnostiam na zabezpečenie záložného veriteľa zo zmlúv o pôžičke z 15. januára 2014 na sumu 15 000,- eur so splatnosťou 31. decembra 2014, z 10. apríla 2014 na sumu 15 000,- eur so splatnosťou 31. decembra 2014 a z 13. novembra 2014 na sumu 15 000,- eur so splatnosťou 31. decembra 2014, s tým, že predmetom zálohy boli v žalobe špecifikované nehnuteľnosti vedené na LV č. XXX, č. XXX, č. XXX a č. XXX, k. ú. R.. Proti povinnej N.B. J. sú súdnou exekútorkou K. P. I. vedené exekučné konania v prospech žalobkyne pod sp. zn. H. XXXX/XXXX z titulu právoplatného platobného rozkazu Okresného súdu Svidník zo 17. apríla 2014 sp. zn. 3 C 51/2014 na sumu 191 383,83 eura s príslušenstvom a sp. zn. H. XXX/XXXX z titulu právoplatného platobného rozkazu Okresného súdu Svidník z 11. novembra 2013 sp. zn. 6 Ro 69/2013 na sumu 75 000,- eur s príslušenstvom. Žalobkyňa v spore preukázala, že má voči dlžníkovi splatné judikované pohľadávky vymáhané v exekučnom konaní, ďalej existenciu predmetnej záložnej zmluvy a vlastníctvo povinnej vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam tvoriacich predmet zálohu, ako aj blízky príbuzenský vzťah medzi žalovanou a povinnou (sestry), kde úmysel dlžníka zákon predpokladá.

1.2. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobkyňa však nepreukázala ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky, keďže nepredložila žiaden dôkaz, že súdny exekútor dostatočne preveril majetkové pomery dlžníka, prípadne že požiadala prednostného záložného veriteľa - Fond rozvoja bývania vo vzťahu k žalovanej o udelenie súhlasu s predajom nehnuteľností na dražbe, keďže žalobkyňa sa obmedzila len na konštatovanie, že žalovaná by taký súhlas ani nikdy nedostala, a preto súd prvej inštancie považoval žalobu za predčasne podanú. Zároveň nemal preukázané, že by žalovaná ako záložná veriteľka uplatnila právo na uspokojenie svojej pohľadávky zo zálohu, ani že by žalobkyňa požiadala žalovanú o udelenie súhlasu s exekúciou s negatívnym výsledkom, čím by skutočne objektívne došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Konštatoval, že nedošlo ku kumulatívne splneniu zákonných podmienok pre úspešnosť odporovateľnej žaloby, keďže žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že predmetnou záložnou zmluvou došlo k ukráteniu uspokojenia jej vymáhateľnej pohľadávky.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom č. k. 7 Co 66/2019-161 zo 17. októbra 2019 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že záložná zmluva z 13. novembra 2014 uzatvorená medzi K. J. a N. J. ako záložcami a žalovanou ako záložným veriteľom, na základe ktorej došlo k zriadeniu záložného práva na nehnuteľnostiach a to rodinnom dome súpisné č. X stojacom na parcele č. XXX/X, zapísanom na LV č. XXX, k. ú. R. vo vlastníctve K. J. a N. J.A. v podiele 1/1, na parcelách registra "C" č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 600 m² a č. XXX/X - orná pôda o výmere 1400 m² zapísaných na LV č. XXX, k. ú. R. vo vlastníctve N. J. v podiele 1/1, na parcelách registra "E" č. XXX/XX - orná pôda o výmere 2464 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 730 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 340 m² a č. XXX/X - orná pôda o výmere 61 m² zapísaných na LV č. XXX, k. ú. R. vo vlastníctve N. J. v podiele 1/5 a na parcelách registra "E" č. XXX/XX - orná pôda o výmere 10020 m², č. XXX/X - orná pôda o výmere 8442 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 5610 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 5060 m², č. XXX/X - orná pôda o výmere 19488 m², č. XXX/. - orná pôda o výmere 5850 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 1470 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 5660 m², č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 5860 m², č. XXX/XX - orná pôda o výmere 5915 m², č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 4960 m² a č. XXX/XX - trvalé trávne porasty o výmere 1640 m² zapísaných na LV č. XXX, k. ú. R. vo

vlastníctve N.B. J. v podiele 1/15 v prospech žalovanej je voči žalobkyni právne neúčinná. Žalobkyni priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštalácie o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou pri preukazovaní, že predmetnou záložnou zmluvou došlo k ukráteniu uspokojenia jej vymáhateľnej pohľadávky ako základného predpokladu pre úspech žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Citoval ustanovenia § 42a ods. 1, 2 a ods. 3 písm. a), § 116, § 117 Občianskeho zákonníka a uviedol, že odvolanie žalobkyne bolo opodstatnené, nakoľko pri rozhodovanom nároku súd prvej inštalácie dospel k nesprávnemu záveru ohľadne neunesenia dôkazného bremena. Odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2009 sp. zn. 1 Obdo 14/2007 z ktorého vyplýva, že ku kráteniu veriteľov môže dôjsť aj vtedy, ak sa nedbá na zákonom chránený záujem, aby veritelia boli uspokojení rovnomerne a samotná snaha o uspokojenie jedného veriteľa neznamena, že nemôže byť spojená s úmyslom o ukrátenie ostatných veriteľov, takže už samotné uzavretie záložnej zmluvy môže byť odporovateľným právnym úkonom. Považoval za nepochybné, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy o zriadení záložného práva mala žalobkyňa k dispozícii právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutia ukládajúce sestre žalovanej povinnosť zaplatiť priznané finančné čiastky. Občiansky zákonník za predmet odporovateľnosti označuje právne úkony, ktoré môžu byť rôzne, pričom sa musí jednať o taký právny úkon, ktorým sa zhoršuje možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky. Medzi takéto právne úkony možno zaradiť i záložnú zmluvu, ak sa s ňou spája úmysel dlžníka ukrátiť iného svojho veriteľa. Zdôraznil, že pre prejednávajúcu vec vôbec nie je významné, či žalobkyňa žiadala o udelenie súhlasu žalovanú ako záložného veriteľa, alebo to, či žalovaná ako záložný veriteľ takýto súhlas dala, avšak k udeleniu súhlasu zo strany žalovanej nedošlo a žalovaná ako záložná veriteľka si svoje právo na uspokojenie pohľadávky zo zálohu neuplatnila, čím dlhodoboznemožňuje uspokojenie judikovaných pohľadávok v rámci exekučného konania. Ohľadne povinnosti tvrdiť a preukázať, či dlžník disponuje iným majetkom alebo majetkovými právami, ktoré je možné postihnúť výkonom exekúcie, odvolací súd konštatoval, že žalobkyni nemožno ukladať povinnosť na predloženie dôkazu o tom, či súdny exekútor dostatočne preveril majetkové pomery dlžníka. Podľa jeho názoru, žalobkyňa v konaní splnila všetky zákonné predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, pretože záložná zmluva bola uzavretá medzi žalovanou ako záložným veriteľom a záložcami K. J. a jeho manželkou N. J. (sestrou a švagrom žalovanej) ako osobami blízkymi v zmysle § 116 a § 117 Občianskeho zákonníka, ktorá v priebehu konania zákonnú domnienku o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníka ničím právne významným nevyvrátila. Napadnuté rozhodnutie preto zmenil v súlade s § 388 CSP a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

O trovách prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza výhradne iba z posúdenia odporovateľnosti záložných zmlúv v podmienkach konkurzného konania, nerešpektujúc právny stav zásadnej rozdielnosti odporovateľnosti právnych úkonov podľa zákona č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní a Občianskeho zákonníka. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 1. novembra 2012 sp. zn. 1 M Obdo V 2/2010, z ktorého vyplýva, že právny predpis o odporovateľnosti právneho úkonu v podmienkach konkurzného konania je špeciálnou úpravou vo vzťahu k všeobecnej úprave o odporovateľnosti právnych úkonoch uvedenej v § 42a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda úpravou absolútne nepoužiteľnou pre posudzovanie odporovateľnosti právnych úkonov v občianskoprávných vzťahoch. Ďalej uviedla, že pokiaľ odvolací súd vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa vzťahovali na posudzovanie odporovateľnosti právnych úkonov v podmienkach konkurzného konania, aplikácia týchto rozhodnutí je s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie vylúčená, nakoľko zmyslom úpravy odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 15 zákona č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní je dosiahnutie neúčinnosti právneho úkonu úpadcu voči konkurzným veriteľom a jeho vymożenie späť do konkurznej podstaty. Podotkla, že žalobkyňou odporovaným právnym úkonom sa však majetok dlžníka nezmenšil, a preto nie sú splnené zákonné predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, ktoré spočívajú v ukrátení uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky, pričom odporovať možno iba takým právnym úkonom, ktoré

celkom alebo čiastočne znižujú majetok dlžníka a presúvajú ho na nadobúdateľa. Zároveň poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 366/2008, podľa ktorého na základe záložnej zmluvy sa nezískava od dlžníka žiadny majetok, ktorý by mohol byť postihnutý exekúciou, resp. výkonom rozhodnutia a v takom prípade preto nemôže dôjsť k zákonnému predpokladu objektívneho uspokojenia pohľadávky veriteľa, ak dlžníkov právny úkon v danom prípade nevedol k zmenšeniu jeho majetku, čiže zmluva o zriadení záložného práva sama o sebe nie je odporovateľným právnym úkonom, ale takýmto úkonom by mohol byť iba iný právny úkon žalovanej. Navrhla zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu sa stotožnila so závermi odvolacieho súdu. Zdôraznila, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke a následnej záložnej zmluvy medzi povinnou N. J. ako dlžníkom a jej sestrou ako žalovanou, na základe ktorej došlo k zriadeniu záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach vo vlastníctve, resp. spoluvlastníctve povinnej, došlo s úmyslom ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobkyne vymáhanej v exekučnom konaní. Navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“, resp. najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods.1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

11. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods.1, 2, čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 158/2017, sp. zn. 4 Cdo 95/2017, sp. zn. 5 Cdo 87/2017, sp. zn. 6 Cdo 21/2017 a sp. zn. 6 Cdo 129/2017).

12. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

13. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. V prípade dovolania prípustnosť, ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 432 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia konkrétnej dovolateľom vymedzenej právnej otázky súdu. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (sp. zn. 2 Cdo 203/2016, sp. zn. 2 Cdo 54/2018, sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 67/2017, sp. zn. 4 Cdo 95/2017, sp. zn. 7 Cdo 140/2017). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, alebo či je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

14. Dovolateľ povinne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom je povinný konkrétne uviesť zásadnú právnu otázku a vysvetliť, prečo z jeho pohľadu je právny záver odvolacieho súdu nesprávny. Dovolateľ súčasne musí jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP zakladá jeho prípustnosť s uvedením konkrétneho dôvodu. Vzhľadom na základný obsah dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku s prihliadnutím na to, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne má dovolanie slúžiť len na nápravu výnimočných najzásadnejších procesných pochybení a na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry so svojim nezameniteľným vplyvom na posilňovanie právnej istoty (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, komentár, C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

15. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

16. V preskúmvanej veci dovolací súd konštatuje, že dovolateľka konkrétnu právnu otázku zásadného

právneho významu nešpecifikovala, jej nesúhlas so zisteným skutkovým stavom, ktorým je dovolací súd viazaný (§ 442 CSP), jeho vyhodnotením a právnym posúdením odvolacím súdom nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, lebo dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP.

17. Z tohto dôvodu dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. f) CSP bez skúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

18. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobkyne v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0, vo výroku o trovách konania v pomere 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.